

Proklínám

Žentour

Prázdněj byt je jako past,
kde růže uvadnou,
po tisíci čtu Tvůj dopis,
na rozloučenou,
píšeš, že odcházíš,
když den se s nocí střídá,
vodu z vína udělá,
kdo dobře nehlídá.

Píšeš:"Proklínám,
ty Tvoje ústa proklínám,
Tvoje oči, ledový,
v srdci jen sníh,
sám a sám,
ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou,
ať do smrti seš sám.

Tvoje oči jsou jak stín,
a tvář den, když se stmívá,
stromy rostou čím dál výš,
a pak je čeká pád.
Sám s hlavou skloněnou,
všechny lásky budou zdání,
po tisíci čtu Tvůj dopis,
na rozloučenou.

Píšeš:"Proklínám,
ty Tvoje ústa proklínám,
Tvoje oči ledový,
v srdci jen sníh,
sám a sám,
ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou,
ať do smrti seš sám.

Proklínám,
ty Tvoje ústa proklínám,
Tvoje oči ledový,
v srdci jen sníh,
sám a sám,
ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou,
zůstaneš sám.

Proklínám,
ty Tvoje ústa proklínám,
Tvoje oči ledový,
v srdci jen sníh,
sám a sám,
ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou,
a do smrti sám.

Ať nikdy úsvit nespatriš,
na ústa mříž, oči oslepnou,
a do smrti seš sám.